

Reet Tomusk: Ma olen alati teadnud, et tahan teha midagi, millest on kasu

Reet Tomusk on särasilmne Tallinna 32. Keskkooli inglise keele õpetaja, kes armastab oma tööd väga ja teeb seda rõõmuga. Õpetaja Tomusk räägib oma mälestustest, koolist ning õpetajatööst.

Õpetaja Reet Tomusk, mida Te mäletate oma esimesest koolipäevast?

Ma mäletan seda, et olin hästi kurb, sest mul ei olnud patse. Nimelt mul oli poisipea, mis oli sel ajal väga levinud. Kuna ma olin maatüdruk, siis olin üldiselt kogu sellest melust ka üsna ehmunud. Mäletan veel pikki gladioole ja 12. klassi poissi, kes mind käe kõrval aktusele viis. Ta oli hästi, hästi pikk ning tumeda peaga ja kui ma lõpetasin keskkooli, siis tema tundis mu ära, kuid mina teda enam ära ei tundnud.

Reet Tomusk oma elu algusaastail. Erakogu

Kas siiani on säilinud iga-aastane elevus enne 1. septembrit?

See on kindlasti oluline päev ja kindlasti ka ärev päev. Nii nagu õpilasele esimest korda kooli minnes, on ka õpetajale 1. september millegi uue algus. Tihti on ju uus klass ning uued õpilased... Selles mõttes on ärevus ikkagi sees. Omamoodi on see tore ärevus, omamoodi on seal aga selline nukrusenoot sees, et suvi on nüüd läbi.

Kuidas Te jõudsite õpetajaameti juurde?

Ma olen alati teadnud, et tahan teha midagi, millest on kasu. See ongi see definitsioon, mida ma töö ja elukutse valikul silmas pidasin. Tegelikult tahtsin ma õppida psühholoogiat, aga sel aastal, kui lõpetasin keskkooli, Tartu Ülikooli psühholoogiasse vastuvõttu ei toimunud.

Seejärel tahtsin õppida kas ämmaemandaks või iluaednikuks, aga kuna mu õpetajad ja samuti ema justkui ootasid, et ma kõrghariduse omandaksin, siis langesid ka need valikud ära. Tallinna Ülikooli lahtiste uste päeval valisin tutvumiseks inglise keele, sest see oli mul koolis tugev aine nagu ka vene keel ja matemaatika. Tallinna Ülikooli kasuks langetasin otsuse, sest mulle meeldis seal rohkem kui

Tartus. Kokkuvõttes olen aru saanud, et õpetajatöös ongi vaja läinud nii psühholoogi, kui ka iluaedniku oskusi ning loomulikult ka oma aine tundmist.

Kaua Te nüüdseks õpetaja olete olnud?

Õpetaja olen olnud 27 aastat, aga vahepeal olin kodus ja kasvasin lapsi. Olen olnud ka FIE ja teinud täiskasvanutele inglise keele kursusi.

Mis Teid õpetajaameti juures köidab?

Eelkõige teadmine, et sellest on kasu. Teiseks, need on küll suured sõnad, aga mul on tunne, et ma mõjutan Eesti tulevikku selle läbi, et ma lapsi õpetan. See on selline töö, kus ei saa jääda oma mugavustsooni. Ma ei tunne end absoluutselt vanana, sest päevad läbi olen noorte inimestega koos. Minu meelest on õpetaja töö kõike muud kui rutiinne: see on hästi elav, vahetu ja põnev töö.

Muidugi on sellel tööil ka oma negatiivsed pooled, näiteks kui ikka väga paljudel inimestel on mõnel päeval paha tuju, siis see mõjutab kindlasti ka mind ja vastupidi. Aga köidab vist ikkagi see, et töötan inimestega ja need säravad silmad, mida näen. Südamesse lähevad kirjad, mida õpilased pärast lõpetamist kirjutavad... Olgu argipäev milline tahes, aga tegelikult on nii õpilastel kui ka õpetajatel kooliajast üldjuhul positiivsed mälestused. Mulle tundub, et õpetajatena oleme elu keskel ja me oleme elus!

Milliseid raskusi õpetajana enim esineb?

Kindlasti see, et me mõjutame inimestena üksteist palju. Kui kellelgi õpilastest või kolleegidest on raske olla või paha tuju, tunnetab selle kohe ära ja siis on ka endal palju raskem tunde anda.

Lisaks on õpetaja töökoormus väga suur, see on üks suuremaid puudujääke. Ilmselt oleks koolis kõigil parem olla, kui õpetajate töökoormus oleks väiksem. Siis suudaksime me kõik palju paremini inimesteks jääda. Ka varajane tundide algus on raske, vähemalt minu jaoks!

Kuidas Te nende raskustega toime tulete?

Näiteks kellegi kurja pilgu või halva sõna vastu aitab see, kui minna jalutama. Värskes õhus jalutamine ja looduse vaatlemine maandab pingeid, lisaks sellele saab häid mõtteid tundide läbiviimiseks. Teine abimees on kindlasti muusika, kui kuulad head muusikat, mis endale meeldib, siis ununevad mured ja tunded, et kõik on hästi. Kolmandaks, ma ei pea viha ja annan alati andeks. Andestamisoskust peab harjutama, sest see ei teki ise, aga inimesele endale on see väga vajalik. Ma arvan, et andeksandmatus kammitseb meid, „söüb seespidiselt”. Kui suudad andeks anda, vabaned

koormast, mis rõhub. Kõik inimesed on ju tegelikult toredad, vahel on lihtsalt halvad tujud ja halvad olukorrad.

Kas Tallinna 32. Keskkooli õpetajaks tulemine oli kindel plaan või pigem juhuslik?

See oli väga kindel. Ma otsustasin, et lähen kooli tööle ja tahtsin ainult siia tulla. See oli ainus kool, kuhu ma kandideerisin. Selleks ajaks olin olnud siin koolis juba seitse aastat lapsevanem, samuti on mu mees lõpetanud selle kooli ja meie mõlemad pojad on siin õppinud 12 aastat. Üheks põhjuseks oli muidugi ka see, et siia otsiti juba pikka aega inglise keele õpetajat.

Mis on Tallinna 32. Keskkoolis erilist?

See on see küsimus, mida ma tihti küsin oma õpilaste käest. Ka nemad tunnetavad, et siin on midagi imelist. Ma arvan, et selle kooli üldine atmosfäär on heas mõttes vaba ja positiivne... Inimlik, ma ütleks. Arvan, et nii õpilased kui õpetajad on selles koolis inimlikud olenemata situatsioonidest, mida ikka võib argipäeviti ette tulla. Vahel teeb tundide andmise keeruliseks see, et meie kooli lapsed on väga vabad. Mõnikord on raske panna neid tõsiselt keskenduma ja kuulama. Ometigi kaalub see üles autoritaarse ja jäise õhkkonna. Meie koolis on sõbralikud inimesed!

Kas on midagi, mis võiks siin koolis teisiti olla?

Ma ei tea, kas ma tahaksin seda muuta... Ilmselt mitte, aga teinekord sooviks küll, et oleks mingi nupp, kuhu vajutades muutuvad kõik hästi tähelepanelikuks ja motiveerituks. Tänu vabale õhkkonnale on meil vahel probleeme distsipliiniga. Tahaks, et kõik õpilased käiksid korralikult koolis ja ei puuduks põhjusest, oleksid kohusetundlikud ja peaksid tähtaegadest kinni. Samas, kui selle hind oleks käsimeelsus, siis seda kindlasti ei tahaks. Pigem arvan, et see on meie õpetajatele väljakutse – oskus õpetada sellises õhkkonnas, kus on vabadust rohkem kui võib-olla mõnes teises koolis. Loodan väga, et õpilased oskavad seda hinnata!

Jättes õpetajaameti kõrvale, siis millega Te oma vabal ajal tegelete?

Kõige rohkem meeldib mulle looduses olla: mere ääres, metsas ja vaikus. Vabal ajal armastan ma väga vaikust. Ilmselt on nii, et siis ma puhkan. Armastan kuulata muusikat, kõige rohkem siis, kui süüa teen. Mulle meeldib lugeda ja muidugi ka teatris käia, aga viimasel ajal teen seda ainult klassiga, sest nad on mul suured teatrisõbrad. Aeg-ajalt on tore kohtuda sõpradega ning südamest ja kõva häälega naerda.

Kuidas jaguneb aeg pere ja töö vahel?

Ma tahaks arvata, et pere on ikkagi esikohal, aga ajalises mõttes kulub kindlasti märksa suurem aeg koolile. Tegelikult suhtleb õpetaja ka pärast kooli laste ja lapsevanematega, valmistab tunde ette, parandab töid ja annab tagasisidet. Ütleme nii, et tegelikult on mul väga hea meel, et ma ei töötanud sellel ajal koolis, kui mu oma pojad olid väikesed – jäi rohkem aega oma laste kasvatamiseks.

On Teil elu moto või mõte, mida endaga alati kaasas kannate?

On küll ja see on pärit piiblist: “Tee teistele seda, mida sa tahad, et sulle tehakse.” Ehk ma arvan, et tegelikult ei peaks me kunagi midagi sellist kellelegi ütleva, mida me ei taha, et meile öeldakse. Samuti ei peaks me käituma nii nagu me ei taha, et meiega käitutakse.

Arvan, et minu õpetajatöös on sellest väga palju kasu olnud, et olen ise ema. Isegi kõige suurema marakrati puhul klassis mõtlen ma, et kas ma tahan, et minu lapsele keegi kärataks või ütleks halvasti ja ma ei taha seda.

Mida soovite endale ja Tallinna 32. Keskkoolile algavaks kooli juubeliaastaks?

Meie koolile soovin eelkõige sõbralikku ja rahulikku õhkkonda. Sooviks motivatsioonitõusu nii õpilastes kui õpetajates, et sõbralikkuse, rahulikkuse ja loovuse kõrval oleks ka töökus, pühendumine ja vastutustunne. Et me saaksime üksteisega kenasti läbi ja austaksime üksteist – nii õpilased õpetajaid kui ka õpetajad õpilasi. Tahaksin, et siin koolis ei oleks mitte kellelgi halb olla, ei õpilastel, õpetajatel, töötajatel ega lapsevanematel. Soovin, et see oleks koht, kuhu me tahame tagasi tulla.

Õnneleid Selge, 11D